

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4073/2022
24.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Јовчић, адвокат из ..., против туженог Републике Србије, Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања, Геронтолошки центар „Јеленац“ из Алексинца, кога заступа Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2150/22 од 10.05.2022. године, у седници одржаној 24.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2150/22 од 10.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2150/22 од 10.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 290/21 од 24.02.2022. године одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој за период од 16.08.2018. године до 25.09.2019. године, на име неисплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада и на име неисплаћене накнаде за коришћење годишњег одмора исплати одређене месечне износе као у изреци пресуде, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Тужила је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 8.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2150/22 од 10.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом

2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом у ставу првом изреке је исплата тужиљи накнаде на име неисплаћене накнаде за трошкове исхране у току рада и на име неисплаћене накнаде за коришћење годишњег одмора. О праву тужиље судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са правним и чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сагласно изложеном, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст. 1. и 3), осим из члана 404. овог закона.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 16.08.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић